

TOTES LES LLETRES DE SOS - VERDCEL. ALFONS OLMO BORONAT.

1.- LA BOIRA

L'atzar d'aquesta biologia capritxosa
o tantes teories que poden encaixar.
Potser l'espurna d'un ratpenat,
mentre la salut no és la prioritat
i els governs estan al servei del capital,
o potser hi ha qui juga a ser déu,
a més d'un el veiem capaç.
En tot cas,
vida de persones com fitxes d'un tauler.
Milers, milions.
En tot cas,
tard i malament reaccionem.
Polítics, poderosos,
insensibles, inhumans.
En tot cas,
la mascareta la porten als ulls.
Tot sempre pels diners,
a milers, a milions,
tot sempre pel poder.

Estem en risc mortal,
el planeta complet,
món globalitzat,
som igualment vulnerables.
Independentment de condicions socials
ens pot afectar, som consemblants;
però, posem per cas,
la prova de si estem infectats
ha de ser universal,
no sols per a milionaris,
polítics i esportistes forrats.

Som consemblants,
però on no corre l'aigua d'aixeta
el virus pot arrasar.
I ací la tisora cada dia fa forat
a escoles, teatres, hospitals.
I ara no hi haurà prou llits,
saturació i estocada final.

Ara veuen tots clar
el valor dels serveis públics,
la importància vital
de nodrir amb força el bé comú.

Ara ho veuen tots clar,
inclús algun llampant neoliberal,
que en veure's amb l'aigua al coll
se li ha escapat alguna proclama d'igualtat.
I és que és sabut que les úniques solucions
no són les meues o les teues,
són les fetes per al conjunt.

Sabem també que tenim
unes heroïnes, uns herois,
són metgesses, metges,
infermeres, infermers,
que fan més del possible
el que poden i el que no també,

que estan exposats al perill obertament,
que tenen ara mateix un pes molt gran,
que els falta de tot,
que si els ajudem en allò possible,
només així, ens podran salvar.

També hi ha els transportistes,
cuidadores, cuidadors,
caixeres i caixers,
recollida del fem,
serveis bàsics, necessaris,
però, alhora, exposada i propagant,
altra gent obligada a treballar
injustament.

Ser responsable, solidari,
és empatitzar.
El que és bo per als altres és bo per a tu.

Mentrestant, hi ha qui només farceix el melic,
buida prestatges, colzada i empena als altres.

Si pense en els altres,
pense en mi mateix.
Només compartint,
ens en sortirem.

Entendre que el que fem,
o el que deixem de fer, té conseqüències,
no sobre nosaltres només.
Afecta directament els altres.
Assumir d'una per totes
que depenem mútuament.

Pots contribuir a frenar-la,

o, per inconscient i egoista,
escampar-la a tort i a dret.
Hui han mort dos persones més,
abans d'ahir estaven perfectament.
I això es multiplicarà
en unes setmanes, en uns dies,
desenes, centenars, milers?

*Tant se val,
no som xifres, som persones.
Tant se val,
no som xifres, som persones.*

*La vida de qualsevol
és el valor més apreciat,
no ho pesa ni tot l'or.
La vida humana de qualsevol
és el valor més apreciat,
no ho pesa ni tot l'or.*

*Tant se val,
no som xifres.
Tant se val,
som persones.*

Científics advertint fa setmanes i mesos;
mapes, gràfiques, previsions.
Polítics fent els sords,
traient pit pel sistema sanitari,
mirant com treure rèdit de la situació,
desatenent els experts,
els quals sabien que això era imminent:
“És ja; cal prendre decisions, de forma clara,
de manera radical, per a totes, per a tots”.
Una estratègia decidida,
explicar-ho a la gent
i un pla pel que vindrà,
ara i l'endemà de tot això.

Però mentrestant, els de la cadireta
mirant a un altra banda,
per no prendre partit,
per bufar, com sempre,
a favor de la corrent, la borsa i els bancs.
El timó sense mans,
deixar de governar,
perquè finalment siga massa tard
i ens engolisca en massa la pròpia corrent.

Sempre podem aprendre,

qui no troba consol és perquè no vol,
però, qui continuarà fent i desfent,
jugant amb vides humanes al tauler?
Qui no aprendrà mai realment?
Quanta gent caurà a les cunetes del sender?
Què passa ara mateix en un camp de refugiats?
Què quedarà per a la resta de mortals?
Què ens espera després de tot això?
Més crisi? Més dictadura?
Més pobresa? Més precarietat?
Més capital?

2.- EL TEMPS DELS ARBRES

Per a seguir hem d'aturar.
Viure el temps dels arbres.
Vegetació que decreix quan cal
i creix a poc a poc quan pot.

Per a seguir hem d'aturar.
Viure el temps dels arbres.
La quietud dels seus moviments,
saber estar, malgrat l'embat del temporal,

malgrat les esgarrades,
malgrat la desfeta de fulles i branques,
malgrat la caiguda del seu tronc,
la branqueta trau un parell de flors.

A poquet a poquet serà com abans
o fins i tot més gran.
El temps necessari, tot el temps per davant,
escamparà la boira, tornarà el món.

Ens pot omplir la por,
la desafecció ens pot caçar a tots,
però també ens pot omplir un altre sentiment:
la convicció que això ho superarem.

Per a seguir hem d'aturar.
Vivim el temps dels arbres.

3.- L'ANHEL

És temps de boira espessa.
Difumina la mà, la silueta.
Estem somiant,
una sèrie de terror
i no pots apagar el televisor.

La boira va calant,
indefensos, perduts,
plens de por, decaiguts.
Reclosos portes endins,
volem veure, tocar, sentir
el nostre voltant.
Nàufrags enmig de l'oceà,
aïllats, incomunicats.

Per a seguir hem d'aturar.
Connectem amb l'ara i ací.
Sobrevivim amb el que tenim.
Segur que hi ha mil coses per fer.
I ara pots començar.
L'espai interior recuperar.

Pair desgràcies i pèrdues.
N'aprendrem moltes coses:
cuidar-nos, allò comú valorar,
governança, solidaritat, solidaritat.

La boira va calant,
indefensos, perduts,
plens de por, decaiguts.
Reclosos portes endins,
volem veure, tocar, sentir
el nostre voltant.
Nàufrags enmig de l'oceà,
aïllats, incomunicats.

Per a seguir hem d'aturar.
Connectem amb l'ara i ací.
Sobrevivim amb el que tenim.
Segur que hi ha mil coses per fer.
I ara pots començar.
L'espai interior recuperar.

4.- L'ALBADA

Potser tenim una raó,
un motiu, un rumb, un horitzó.
Que alberguem la llavor.
Un canvi de consciència
als nostres cors.
Que alberguem la llavor.

Primer plantar-la,
després cuidar-la
i posar-nos a treballar.

Primer plantar-la,
reviscolar-la
i posar-nos a treballar.

Aixecarem la persiana,
alguna cosa brillarà
en la nostra mirada.

Aixecarem la persiana,
eixirem d'aquest forat.
Ens tornarem a abraçar.

Passejarem pel bosc, per la ciutat,
gaudirem del sol i de la llibertat.
Passejarem pel bosc, per la ciutat,
la vida, l'amor i l'amistat.

En la nostra mirada, ens tornarem a abraçar, en la nostra mirada, abraçar.
En la nostra mirada, ens tornarem a abraçar, en la nostra mirada.
En la nostra mirada, en la nostra mirada, ens tornarem a abraçar.
En la nostra mirada, en la nostra mirada, ens tornarem a abraçar.
En la nostra mirada, en la nostra mirada, en la nostra mirada.

I una altra vegada, i una altra vegada ens tornarem a abraçar.
I una altra vegada, en la nostra mirada, una llum brillarà.

I una altra vegada, i una altra vegada ens tornarem a abraçar.
I una altra vegada, en la nostra mirada, una llum brillarà.

5.- COM-MOURE L'ESFERA (ELS DE SEMPRES)

L'aire que respirem.
Al mar aboquem.
Els rius, la terra que xafem.
Agraeixen la treva.

Deixem la pressa,
comprar i llançar sense fre.

Ella de tant en tant
retorna una minsa part
de tot el que li fem.

Però el planeta sencer
tremola de pensar quan tornem.
Un nou guanyador
de la cursa de l'or.
El mateix espectacle,
intercanvi de patrons,
en paradisos fiscals
són els grans acaparadors.

I els de sempre:
barallar-nos per les molles,
adaptar-nos sense límit,
flexibles fins a asclar-nos en miquetes.
Reversibles, a patir cada matí,
a sobreviure si de cas,
i entre nosaltres a competir.
Els de sempre...

Només creix constantment
el que rebotarà després.
Ella de tant en tant
retorna una minsa part
de tot el que li fem.

Qui treballa el camp.
Enfortim la pagesia.
De la vora el menjar.
La xarxa s'estén,
canviem el paradigma.

Fem un pensament,
invertim-ho a vibrar el cos,
alimentar la ment, joia pel cor,
de la terra, el batec.
Els de sempre...
Els de sempre...
Els de sempre...

6.- TINC UN AMIC

Abusos d'autoritat,
mordasses ministerials.
Tot ho solucionen
amb més repressió policial.

El sistema és la crisi,
la crisi és el tauler.
Persones bloquejades,
també suspenen les abraçades.

Que el casino no deixi de rodar.

Productes circulen,
finances deambulen.
Si encara tens un treball
pots anar-hi, no saben a quin preu.

La borsa més que la teua vida val.

Com deia un amic,
és el capitalisme en si,
capital en mi.
Mar de contradiccions,
no ho volies fer
i ho estàs reproduint dins teu.

Raó i llibertat, com deia aquell.
Decidir plegats, pensar per un mateix.
El capital en si, el capital en mi.

El sistema es col·lapsa.
Obeïm la consciència:
frenem el pas que portàvem,
mirem de cuidar l'habitable.

Al cor el planeta,
capgirem el sistema:
imaginar i actuar
al barri, al poble, a les ciutats.

Tombem el que ací ens ha portat.

Uns i altres, la casa per agranar.

En cadascuna
de les cimeres del clima:
voluntat de compromís nul·la.

Risc conjunt al davant
i algun Donald Trump
amb el botó roig a les mans.

Raó i llibertat, com deia aquell.
Decidir plegats, pensar per un mateix.
El capital en si, el capital en mi.
El capital en si, el capital en mi.

7.- RULETA RUSSA

Ostentar el timó
i no prendre decisions.
Doblegat pel mercat.
Més ho ajornes, més morts hi haurà.
Vau saquejar també la sanitat.

Vist el tràiler d'un país proper,
permets el serial complet.
No veus des d'allà dalt que no estem preparats?
És la vida de persones davant dels diners.
Els partits del poder, els d'allà i els d'ací també,
tots han retallat. Tanta gent sense llar.

Nosaltres no som d'eixe món,
d'un estat caduc i malalt tampoc.

"Siempre es lunes en la guerra".
"Sin novedad en el frente".
"Todos somos soldados,
el rey el primero de ellos".

Famolencs de guerra,
és més una partida,
una lluita col·lectiva contra ningú,
en què guanyem la vida,
o vencerà per sempre la mort.
Podria ser pitjor,
del súper a la botiga
d'armament a carregar, un arsenal!
Destapem el que volen amagar:
desmantellar el benestar, l'estat social!

Nosaltres no som d'eixe món,
d'un estat caduc i malalt tampoc.
Nosaltres no som d'eixe món,
d'un estat caduc i malalt tampoc.

Tenim ben clara quina és la prioritat:
més hospitals.

Tenim ben clara quina és la prioritat:
res d'armes, més hospitals.

Volem equivocar-nos i encertar.

No hi ha excusa per dominar ningú eternament.

Sí, som els del "pa sencer".

*Treballar sobre el terreny,
comunicar-se amb la gent.*

*No volem dependre de llocs llunyans
que poc o gens saben el que porten entre mans.*

Tot sempre per forçar la "unidad".

*Supremacisme descarat,
centralisme descarnat.*

Tenim ben clara quina és la prioritat:
més hospitals.

Tenim ben clara quina és la prioritat:
res d'armes, més hospitals.

Nosaltres no som d'eixe món,
d'un estat caduc i malalt tampoc.

Nosaltres no som d'eixe món,
d'un estat caduc i malalt tampoc.

8.- MANS DE CEL

Són les sis del matí, a veure què ens trobem a urgències
amb el cotxe de camí: com serà el dia de hui?

El que tinc per davant, afrontar-ho amb energia,
però em va afectant, a tot no puc arribar.

No sé si aguantaré,
convisc amb el risc que porte a casa.
No sé si aguantaré,
no vull preocupar la parella i el meu fill.

A la vesprada, em parlen, no puc respondre,
em falten les forces.

Necessite eixir, reposar, també la ment.

No puc, ja no puc més.

La roba hores després no ens protegeix gens,
encara transpira menys. Anar al lavabo no podem.

Amb el segon torn anem a menjar mentre els companys es queden amb als pacients; una estoneta de descans.

Ulleres i mascaretes
ben marcades, la cara necessita aire.
Ulleres i mascaretes.
Sempre hi ha pressió, però això ho supera tot.

Jornades eternes, material reciclat,
la desprotecció és total.
No he viscut mai res semblant
ni en trenta anys treballant.

Els pacients estan sols, aïllats, atemorits.
Si desperts patim per ells, sedats, patim pels seus.

Explicar-ho pel telèfon si es complica és molt dur.
Si mor sense comiat patim pels dos costats.

Si marxen pel seu peu
és meravellós. Entre ells i nosaltres, molt d'afecte.
Si marxen pel seu peu
cau la llagrimeta i pense: aquesta és la meua vocació.

Vivim molta tristor, mòbils que en sonar
et poden trencar el cor;
em diuen que aquesta nit passa a estar intubat
el nostre estimat Ramon.

Set de la nit, dotze hores ja, el 'busca' que torna a sonar,
les plantes de dalt s'encenen, s'ompli l'hospital.

Muntanya russa d'emocions: eufòrica, hiperactiva,
cansament i baixó; tinc alguns dubtes i amb raó.

*Moments de soledat em porten al desconsol,
ansietat, moltes ganes de plorar.
M'espanta el dia després,
em preocupa quan tot haja passat;
laboralment i emocionalment, on estarem?*

*Una guàrdia complicada,
ha mort una pacient i altre s'ofegava tota la nit.
En arribar a casa voldria besar el meu fill,
però sempre hi ha aquesta por,
"m'hauré infectat hui?"*

No sé si aguantaré.
Sabates a l'entrada, la roba a rentar i cap a la dutxa vaig.
La gent és amable.

*Vull agrair als de casa que entenen el que visc,
que em donen tot el suport.*

La gent és amable,
aplaudiments que reconforten, sentim l'escalfor.
No sé si aguantaré.
Són recursos el que cal, treballar en condicions.

Falten llits, gent, aparells.
Tisorada i tisorada.
Falten llits, gent, materials.
No queda ni un pedaç.

Les aplaudim a les huit.
Les seues mans ens salven del foc.
Elles posen el cos, el cap i també el cor.

9.- MANS DE FANG (TRENCADÍS)

Mans de fang. Mans de fang.
Mans de fang. Mans de fang.

Se't trenca el cos, t'ensorraries a l'instant.
Se't trenca el cos, però ben fortes som.

Sents que li pot passar a qualsevol: a una germana, a un amic,
i em faig miquetes per dins. Sents que li pot passar a qualsevol.

Se't trenca el cor, t'afonaries a l'instant.
Se't trenca el cor, hem de fer-lo ben fort.

Mans de fang. Mans de fang.
Mans de fang. Mans de fang.

Ha vingut l'onada i s'ha evidenciat, davant del perill estem despullats.
La desgràcia és monumental, ha vingut l'onada i s'ha evidenciat.

Se't trenca el cap, t'ofuscaries a l'instant.
Se't trenca el cap; cal seguir endavant.

Mans de fang. Mans de fang.
Mans de fang. Mans de fang.

La catàstrofe és monumental, ha vingut l'onada i s'ha evidenciat.

10.- MANS DE FOC

Els grans oblidats de la societat,
abandonats a la seua fragilitat.

Apartem la gent gran, els tractem a colps,
els trenquem la rutina i perden l'orientació.

Estats d'alarma,
estats alterats de consciència.

No entenen res, cau la motivació,
es desplomen i l'ànim toca fons.

Vestits d'astronauta al seu voltant,
a la presó isolats, immobilitzats.

Estats d'alarma,
estats alterats de consciència.

Tanta solitud i incertesa
és niu de desconfiança i por,
que menja per dins, trastorna la ment,
és fàcil caure als braços de la depressió.

Estats d'alarma,
estats alterats de consciència.
Terror al contagi,
atemorits en veure que
els traslladen a un altre lloc.
Estats d'alarma,
estats alterats de consciència.

Sembla que no sabem què hem de fer amb ells.
Sembla que no sabem què hem de fer amb ells.

11.- MANS DE FOC QUE VOLEN SER D'AIGUA (EL DOL FURTAT)

Primer aïllat a la residència.
Després el porten a l'hospital.
Nosaltres amb molta impotència esperem,
pensant que no el tornarem a veure mai.

Amenaça d'un final en soledat,
l'amargor de no poder estar al teu costat,
el turment de no dir-te l'últim adeu.
Sense besos, ni carícies, ni abraçades,
sense consol, sense mirades,

abans d'emprendre el darrer viatge,
de tots els qui et van estimar.
T'estimarem igual.

Mans de foc que volen ser d'aigua.
Poder viure i travessar el dol.

Plou sang, em cremen les mans
enceses pel foc de mort.
Neguit en flames, em sobrepassen
latifundis de dolor.

Tres-cents seixanta graus, esclata el cor
en totes direccions.
Laberints infinits,
nus a la gola, cames i braços cosits.

Mans de foc que volen ser d'aigua.
Poder viure i travessar el dol.
Mans de foc que volen ser d'aigua.
Poder viure i travessar el dol.

*Atrapats entre tristesa i desconsol,
partits enmig de les dimensions.*
Ni la primera queixalada
per rosegar aquest rajol.

La fel em crema la pell,
no hi ha manera humana de pair això.
Ciris que depassen mons,
mentre marxen sense fer soroll.

Doble calvari,
sembla que no troben el lloc.
Arribarà el moment;
hem de fer que descansin del tot.

Mans de foc que volen ser d'aigua.
Poder viure i travessar el dol.
Mans de foc que volen ser d'aigua.
Poder viure i travessar el dol.

12.- MANS DE TERRA

Corria el '57 quan els dos es van trobar.
Més de 60 anys estimant-se. De la vida, companys.
I ara, fa poc, ell reposa en un llit
d'un hospital, ple de tubs respirant.

Tres dies després
la porten a ella, inconscient, al llit del costat.
Tot i els ulls tancats
senties l'energia que entre els dos es desprenia.

Passat un temps els van separar;
habitacions, corredors, plantes, amunt i avall,
a molta distància allunyats, la desconexió es feia notar.

I ella va fer el possible per tornar a estar junts.
Pètals d'una mateixa flor que reviscolen en estar plegats.

Va ser preciós, en despertar,
veure's l'un al costat de l'altre.
Va ser preciós, en despertar,
veure's l'un al costat de l'altre.

La millor medicina,
espai de tendresa, bonhomia.
Ajuntaven les tauletes per menjar cada dia.
El personal al seu voltant
se sorprenia i deia: "ens morirem d'amor".
Era un bàlsam, eixir de l'ombra d'opressió.
Desfer-se de la boira d'angoixa i tristor.

Va ser preciós, en despertar,
veure's l'un al costat de l'altre.
I ara marxen agarrats del braç.
Aplaudeixen elles plorant.

"Un capítol difícil de la vida,
i alhora un regal poder continuar.
Gràcies a la gent que ens ha cuidat.
A més d'infermeres,
sou àngels, mans de cel.
Pensar que no podria estar amb ell.
Que no la podria tornar a agafar de la mà.
Ha sigut terrible, però ho hem superat".

Raonen, arrambats,
mentre es graten les mans.

Va ser preciós, en despertar,
veure's l'un al costat de l'altre.
I ara marxen agarrats del braç.
Aplaudeixen elles plorant
d'alegria i goig.

13.- DES DE LA COVA

Des de la cova, submergits,
tot és fosc. Un blanc s'albira allà al fons,

el nostre ànim, el nostre impuls,
tot és fosc, buscant la llum.

La cova ben endins,
llac de foc, centrada i distant una claror.

Tot i envoltats en la negra nit,
tenim molt present el nord.

La llum, per xicoteta que siga,
ací és la protagonista,
engrandeix l'espai de fosc,
i posa rostre a la tenebra.

Tot és fosc, s'esvaeix el temor.
Tot és fosc, s'esvaeix el temor.

Quan més fosca la nit,
llarga i solitària,
més a prop la matinada.

La sort, una altra vegada,
naix a la finestra,
i la primavera, i la primavera.

...i la matinada, i la primavera.

El rebrot viu al balcó.
El rebrot viu al balcó.

L'augment de l'aparició de virus està estretament relacionat amb la producció d'aliments i la rendibilitat de les corporacions multinacionals.

L'Ebola, el Zika, els Coronavirus, etc. són alguns dels patògens que surten de les zones més remotes dels ecosistemes salvatges cap a les capitals regionals i, finalment, cap a la xarxa global de viatges.

Dels ratpenats al Congo fins a matar gent que pren el sol a Miami en poques setmanes.

Els patògens, a les ecologies forestals d'on provenen, estan controlats i en equilibri. Quan arriba el gran capital i l'agronegoci, els furta la terra i els recursos als països febles; terra que desforesta i explota industrialment. Es crea així una mena de catifa

vermella per a desenvolupar els fenotips més virulents i infecciosos i els escampa al món sencer.

Cal donar suport a la producció agroecològica.

En resum, tenim tot un planeta per guanyar.